

Operatie Witte Naald

Colofon

ISBN: 978 94 6365 769 3

1e druk 2025

© 2025, Rutger Hommes

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Operatie Witte Naald

Rutger Hommes

‘Doorgang vrijmaken!’

De gemaskerde poortwachter naast het grote, stalen hek knikte als reactie op het commando dat hij zojuist had gekregen. Met zijn gespierde armen trok hij het traliwerk open. Luid gekraak en gepiep weergalmde door de nauwe cellengang, waarna twee bewakers de doorgang passeerden. Hun gezichten lagen verborgen achter intimiderende, ijzeren maskers. En in hun greep hielden ze een man die in een toestand van totale paniek verkeerde.

‘Alsjeblieft!’ schreeuwde de man, terwijl hij met schokkerige en ongecoördineerde bewegingen probeerde om zichzelf te bevrijden. ‘Laat me gaan!’

Tevergeefs. De bewakers keken geen moment naar hem om en liepen stug door. Hoe hevig hij ook tegenstribbelde, het effect was nul. Zonder genade werd hij meegetrokken over de ruwe, stenen grond van de cellengang.

‘Stop!’ smeekte hij met overslaande stem. ‘Ik... Ik...’

Hij was te erg buiten adem om nog verder te praten. De bewakers reageerden ook nu weer niet op hem. In zijn hoofd heerste complete chaos. Alles waar hij ooit in geloofd had, stond sinds ongeveer tien minuten op losse schroeven. Waarom gebeurde dit allemaal? Hoe was hij hier, schijnbaar vanuit het niets, terechtgekomen? En waar was ‘hier’? Er was sprake van existentiële desoriëntatie. Want ook het verleden was voor de man een raadsel. Hij kon zich alleen nog het wazige beeld van een zaal voor de geest halen. Hij was niet alleen in de zaal. Er waren misschien wel tien of meer aanwezigen. Iedereen zat. De mensen hadden hun ogen dicht. Ook kon hij zich nog een bijzonder akelig gevoel van duizeligheid voor de geest halen. En een zwart doek dat voor zijn ogen viel. Duisternis. Een schijnbaar eindeloze nacht. En licht. Fel licht dat dwars door zijn oogleden heen scheen. Hij

voelde dat hij tegen een harde, koude muur aan zat. Een zwak en gebroken lichaam. De intensiteit van het licht nam af en zijn ogen sprongen open. Alles was wazig. Hij zag alleen twee donkere schimmen die op hem afliepen. Hij voelde hoe ze hem oppakten en meenamen. Stukje bij beetje werd zijn zicht helderder. Twee duistere figuren hielden hem vast. Maskers van staal. Hij bevond zich in een donkere gang. Paniek, die een golf van adrenaline in zijn uitgeputte lichaam teweegbracht. Genoeg voor een poging tot verzet. Maar te weinig om zichzelf te bevrijden. In de verte een poort met een intimiderende schim ernaast. En tot slot het schrijnende geluid van die onverbiddelijke stem: 'Doorgang vrijmaken!' Meer kon hij zich niet herinneren.

Eenmaal aangekomen bij het einde van de gang verzwakte de greep van de bewakers op de man. Eindelijk. Als een oud tapijt zakte hij richting de grond. Daar lag hij dan: in principe in de gelegenheid om te vluchten, maar te moe om een poging te wagen. Waar een wil is, is géén weg. De ultieme wanhoop.

'Deur open!' riep de bewaker.

Met het laatste beetje spierkracht dat de man over had, tilde hij zijn hoofd op vanaf de grond. Pal voor hem bevond zich een eikenhouten deur in de muur, waar weer een wachter bij stond. Maar deze was anders: hij had geen masker op. Wel was zijn gezicht gehuld in een donkere nevel, en zijn lichaam voorzien van een stalen pantser. De man probeerde door de nevel heen te kijken, maar slaagde daar niet in.

'Wie ben jij?' vroeg hij zachtjes. 'Waarom draag je geen masker?'

Of het een gevolg was van de vraag die hij stelde, wist hij niet. Maar de nevel die het gezicht van de wachter verhulde, trok langzaam weg. Een vlaag van verbazing schoot door de man heen. Achter de nevel bleek namelijk het gezicht van een jonge vrouw schuil te gaan. Haar zachte aanblik bracht een gevoel van opluchting in de man teweeg. Zijn hart kalmeerde in eerste instantie. Maar hij vond het gezicht van de vrouw beeldschoon, en daardoor begon zijn hart sneller te kloppen. Als een bliksem-schicht schoot de gedachte door zijn hoofd: wat voor lichaam zou er onder dat pantser zitten? En weer alsof er een oorzaakge-

volgreactie optrad, begon ook het pantser rondom het lichaam van de vrouw te vervagen. Stukje bij beetje ging het omhulsel in rook op. De adem van de man verstokte door wat hij zag. De vrouw had geen kleren aan, ze was helemaal bloot. Haar armen hingen langs haar lichaam en ze leunde lichtjes op één heup. Daar stond ze dan. Bloedmooi vond de man haar. De vrouw straalde een immense kwetsbaarheid uit. Haar zachte, fijne haren, die goudblond van kleur waren, staken af tegen de grove muren van de gang. En haar soepele huid stond in schril contrast met de starre maskers van de bewakers. Dit contrast raakte de man diep, waardoor er tranen in zijn ogen sprongen.

‘Help me, alsjeblieft’, smeekte hij, terwijl hij de vrouw in haar ogen aankeek. ‘Ik ben zo erg in de war. Ik weet niet waar ik ben. Ik weet niet waarom ik hier ben. En ik... ik weet niet eens meer hoe ik heet. Alsjeblieft, laat me niet aan mijn lot over!’

De vrouw reageerde op zijn smeekbede door een stap naar voren te doen, bij hem neer te knielen, en een hand op zijn betraande wang te leggen. Wat een warme en zachte aanraking was dat. Hij sloot zijn betraande ogen en legde zijn eigen hand op de hare. Hij voelde hoe haar lange bos haren zijn voorhoofd streelde. Bij zijn oor voelde hij zachtjes haar warme adem.

‘De geest is de voorloper van alle verschijnselen’, fluisterde ze.

Een ongecontroleerd snifgeluid verliet de neus van de man als gevolg van deze woorden. Zijn tranen droogden langzaam op.

‘Wat bedoel je?’ vroeg hij.

‘Omarm het mysterie’, fluisterde de vrouw opnieuw, ‘en bouw je huis erop.’

De ogen van de man schoten open en... Niemand. Er was geen ziel meer te bekennen in de gang. De vrouw was verdwenen. Net als de gemaskerde bewakers. En de deur, de eikenhouten deur aan het einde van de gang, die was nu open. De woorden van de vrouw hadden de man nieuwe energie gegeven. Hij voelde weer wat kracht in zijn lichaam, genoeg om op te staan. Recht voor hem bevond zich de deuropening. Erachter brandde een warm licht. Een uitnodigend licht.

‘Welkom’, klonk een diepe stem, nadat de man door de deuropening was gegaan.

De stem was afkomstig van een atletisch gebouwde oude man die zich in de verte bevond. De oude man had een lange witte baard en zat op een troon. Hij hield een bliksemvormige gouden staf vast. Hoog boven zijn hoofd bevond zich een dak met daarin een groot, rechthoekig gat.

‘Dit meen je niet’, mompelde de man, terwijl hij omhoog tuurde. ‘Hoe... Hoe is dit mogelijk?’

Door het rechthoekige gat boven hem was een staalblauwe hemel zichtbaar. Het dak werd ondersteund door massieve, crèmekleurige pilaren. Links, rechts, boven, en in de verte: overal strekte de eindeloze lucht zich uit. En op de grond groeide gras. Het was een tikkeltje verschroeid, zo fel had de zon erop geschenen. In tegenstelling tot de ijsskoude gang waar de man vandaan kwam, heerste hier een heerlijk mediterraan klimaat. Vogelgezing klonk aan weerszijden van de deuropening waar hij zojuist doorheen was gestapt.

‘Hoe is dit in godsnaam mogelijk?’ zei hij, terwijl hij vol ontzag rondkeek.

‘In godsnaam!’ riep de oude man die op de troon zat. ‘Wie gebruikt mijn titel op zo’n ijdele manier? Kom hier en verklaar jezelf nader.’

Het hart van de man begon razendsnel te kloppen. Zijn ogen fixeerden zich op de bron van het geluid.

‘Mijn... titel?’ herhaalde hij zachtjes en op een verbaasde toon.

Met voorzichtige stappen liep hij op de troon af. Hoe dichterbij hij kwam, des te duidelijker werd de omvang van de troon en de man die erop zat. Dit was geen normale man. Nee, het was een reus.

Halverwege stopte de man met lopen. Zijn hart klopte in zijn keel. Was dit wel verstandig? Kon hij niet beter omkeren en wegrennen? Hij keek om en... Hè? Waar was de eikenhouten deur gebleven? Achter hem zag hij alleen nog maar blauwe lucht. En een steile helling naar beneden die honderden meters onder hem eindigde in een zee van mist.

‘Boe!’

Hij schrok zich wild door het stemgeluid van de reus dat vlak achter hem klonk. In een reflex draaide hij zich om. Nee, dat kon gewoon niet waar zijn: hij stond nu vlak voor de troon, en de reus keek hem met een strakke blik aan. Hij wou eigenlijk achteruit stappen, maar realiseerde zich net op tijd dat hij dan te pletter zou vallen in de diepte. Hij kon nog maar één conclusie trekken. Plechtig drukte hij zijn handpalmen tegen elkaar, waarna hij neerknielde voor de troon en zei: ‘God, heb genade met mij. Alstublieft, ik zal u altijd dienen.’

Een reactie bleef uit. Het zal toch niet, dacht hij, dat alles opnieuw veranderd is? Hij hief zijn hoofd een stukje en zag de reus nog steeds op zijn troon zitten. Die keek hem nu met een brede grijns aan. En vervolgens deed hij iets totaal onverwachts: hij begon te gniffelen.

‘God?’ herhaalde hij op een spottende toon. ‘Ik denk dat je me verwart met mijn Bijbelse evenknie. Kijk eens goed naar je omgeving. Wat valt je op?’

De doodsangsten die de man zojuist had uitgestaan, maakten plaats voor nieuwsgierigheid. Hij deed wat de reus hem opdroeg. Bergtop, Griekse zuilen, staf met bliksemschicht. Het kwartje viel.

‘Zeus?’ vroeg hij op een twijfelachtige toon.

‘Donders!’ riep de reus, zo hard dat de grond ervan trilde.

De man bedekte zijn oren met zijn handen. Zijn hele lichaam spande zich aan.

‘Eén punt voor jou, sterveling’, klonk de diepe stem van Zeus opnieuw. ‘Nog twee te gaan, en je wint het spel.’

En weer werd de man van de ene emotie in de andere geworpen.

‘Spel?’ herhaalde hij verbaasd.

Zeus pakte zijn staf, richtte die op de hemel en riep: ‘Ronde twee!’

Uit de staf schoot een bliksem die de hemel verlichtte. De man kon zijn ogen niet openhouden.

‘De middenweg’, klonk een gemoedelijke mannenstem met een Indiaas accent. ‘Wat houdt die ook alweer in, beste leerling?’

De man deed zijn ogen open. Hij had een oranjekleurig gewaad aan en zat in halve lotushouding op een meditatiekussen, midden op een uitgestrekt grasveld. Tegenover hem zat een Zuid-Aziatisch ogende man, in dezelfde houding als hij en met eenzelfde gewaad aan. Hij had een lichte glimlach op zijn gezicht, één die oprechte vriendelijkheid en wijsheid uitstraalde.

‘Boeddha?’ vroeg de man vertwijfeld.

Een reactie bleef uit. De man haalde een aantal keer diep adem. Zijn lichaam en geest kwamen langzaam tot rust.

‘Ik snap er niks van’, ging hij verder. ‘Wat gebeurt er allemaal? Is dit een droom? Zo eentje waarin je beseft dat je droomt, een lucide droom? Of zit ik in een computerprogramma? Is dit virtual reality?’

‘Er zijn twee soorten leerlingen’, begon de Boeddha te spreken. ‘De ene soort leerling concentreert zich op de middenweg, en de middenweg alleen, energiek en vastberaden. Dit type leerling vordert snel op het pad naar bevrijding. De andere soort leerling concentreert zich maar gedeeltelijk, of zelfs helemaal niet, op de middenweg, en houdt zich dikwijls bezig met andere zaken, zoals virtual reality en computerprogramma’s. Dit type leerling vordert maar traag, of zelfs helemaal niet, op het pad naar bevrijding. Vertel me eens, beste leerling: tot welke soort behoor jij?’

De mondhoeken van de man bewogen automatisch een stukje omhoog. Hij voelde voorzichtige opluchting en blijdschap in zichzelf aanzwellen. Er ontstond ruimte in zijn geest voor herinneringen.

‘Op de middelbare school heb ik een bijvak Griekse mythologie gevolgd’, wist hij te vertellen. ‘Vraag me niet op welke school ik zat. Of waar ik überhaupt vandaan kom. Of... hoe ik heet. Maar de verhalen over de Griekse helden en hun avonturen, die kan ik me goed herinneren. Vreemd, vind je niet?’

De Boeddha antwoordde niet. Ondertussen voelde de man dat zijn benen aan het verkrampen waren door de lotushouding. Daarom ging hij over op de kleermakerszit.

‘En ik herinner me nog iets’, vervolgde hij. ‘Kort geleden heb ik een boek over het boeddhisme gelezen. Je vroeg me zojuist

naar de middenweg. Hard voor jezelf zijn en elke vorm van genot afwijzen, dat is de ene extreme. Geen enkele vorm van discipline vertonen en alle pleziertjes blind najagen, dat is de tweede. De middenweg is: geen verzet, maar ook geen blinde overgave. Niet aantrekken en niet afstoten.'

De Boeddha knikte voldaan.

'Uitstekend', zei hij, 'goed gedaan, leerling. Je geest is weer helderder, zo te horen.'

'Ietsjes maar', zei de man. 'Het meeste is nog steeds een groot mysterie voor me. Ik weet niet meer hoe mijn leven van hiervoor er uitzag. Ik heb geen idee waar ik vandaan kom. En wie ik ben.'

'Niet relevant', zei de Boeddha. 'Alles dat een begin heeft, heeft een einde. Geconditioneerde verschijnselen bieden geen werkelijke vrede. Richt je aandacht op nibbāna, het vijfde element. Dit element ligt echter verborgen. Hoe je het vindt? Door de andere vier elementen los te laten. Los van de vier wereldse elementen gaat de aandacht vanzelf naar nibbāna. Loslaten is de sleutel. Loslaten doe je door de middenweg te volgen.'

'Maar wat heb ik hieraan?' vroeg de man.

Er ging een gedachte door hem heen. Het leek wel alsof de Boeddha zijn gedachte kon lezen, want die zei: 'Dat is prima, sta maar op als je wilt.'

Verbaasd kwam de man overeind vanuit zijn kleermakerszit. Hij rekte zich uit en voelde energie door zijn lichaam stromen. De lichamelijke zwakte en uitputting die hij eerder had ervaren, waren nu grotendeels afwezig.

'Kunt u mij helpen met het terugvinden van mijn geheugen?' vroeg hij, terwijl hij neerkeek op de Boeddha.

'Je keert de zaken om', antwoordde de Boeddha. 'Jouw geheugen zit gewoon op de plek waar het hoort te zijn. Er hangt slechts een sluier tussen je bewustzijn en je herinneringen. Hef de sluier op, dan komen je herinneringen terug.'

'Hoe doe ik dat?' vroeg de man door. 'Hoe verwijder ik die sluier?'

'Loslaten', antwoordde de Boeddha. 'Ga zitten en mediteer. Breng de geest tot rust. Alleen met een kalme geest kun je de werkelijkheid helder zien.'

‘Maar hoe werkt dat dan?’ vroeg de man, nadat hij weer was gaan zitten. ‘Hoe moet ik mediteren?’

‘Wees voortdurend ontspannen opmerkzaam op wat zich voordoet in je bewustzijn in het hier en nu’, instrueerde de Boeddha, ‘zonder ergens op te reageren.’

De man liet de woorden van de Boeddha op zich inwerken, en deed zijn ogen dicht.

‘Ontspannen opmerkzaam’, mompelde hij tegen zichzelf, ‘zonder te reageren.’

Vervolgens zweeg hij. Zijn aandacht viel direct op de vele omgevingsgeluiden die er om hem heen klonken: het geritsel van het gras door de zachte wind, vogelgezang op de achtergrond, een zoemende bij die langs zijn oor vloog. Ook werd hij zich bewust van zijn lichaam: ongemak in zijn rug en benen door het zitten, een droge mond van de dorst, een hongergevoel in zijn maag. Daarna kwamen er emoties zijn bewustzijn binnen: herinneringen aan de angst en onmacht die hij had gevoeld toen hij door die gemaskerde bewakers werd meegenomen, de paniek die hij had ervaren toen het voor het eerst tot hem doordrong dat hij zich niks meer kon herinneren. De vlinders die hij in zijn buik kreeg van die mooie vrouw met dat goudblonde haar die hij ineens voor zich zag staan. Hoe verdrietig hij werd, toen hij geconfronteerd werd met haar immense kwetsbaarheid. Het diepe ontzag dat hij voelde voor Zeus, de oppergod van de oude Grieken. De ontspanning die hij ervaarde in het bijzijn van de Boeddha. De ontspanning die hij nu ervaarde, omdat hij eindelijk een momentje voor zichzelf had. Een zeldzame gelegenheid om te reflecteren op wat zich in het afgelopen half uur allemaal had afgespeeld.

‘Gefeliciteerd leerling, twee punten’, zei de Boeddha.

De man opende zijn ogen en... Hij lag op bed. Een groot tweepersoonsbed. Hij schoot overeind en keek naar zichzelf. Helemaal bloot was hij. Met het laken dekte hij zijn lichaam af. Hij bevond zich in een kleine slaapkamer, met een open balkon-deur waar grotendeels een gordijn voor hing. De zon scheen erg fel, waardoor hij niet kon zien wat er buiten was. Hij keek eens goed om zich heen. Tegenover het bed stond een kleine tv, waar

een film op afgespeeld werd. In de scène die nu te zien was, werd een man meegesleurd door een cellengang door twee duistere figuren met ijzeren maskers op.

‘Maar dat...’, mompelde de man verbaasd tegen zichzelf, ‘dat is precies... Wacht eens even, die film: die heb ik ooit gezien.’

Naast het bed stond een nachtkastje, met daarop een boek. *De ultieme bevrijding van het hart* was de titel. De man voelde een vlag van enthousiasme door zich heen gaan: dat was het boek over het boeddhisme dat hij kort geleden nog gelezen had! Hij keek verder rond. Aan de muur hing een kalender op de maand juni, waar bij de vijftiende de aantekening ‘Griekenland met z’n tweetjes’ stond.

‘Griekenland’, mompelde de man in zichzelf. ‘Dat zal wel met Zeus te maken hebben. “Met z’n tweetjes”, wat zou dat betekenen?’

Op dat moment ging de deur naar de slaapkamer open. Een Griekse godin kwam binnen. Geen echte godin, maar een vrouw die in de ogen van de man een goddelijke schoonheid uitstraalde. Lange, goudblonde haren had ze. Hij herkende haar meteen. Ze was dit keer niet volledig bloot zoals in de donkere gang, maar had een spannend, doorzichtig jurkje aan waardoor haar lichaam te zien was. Met zijn ogen scande hij haar lichaam van top tot teen, tot zijn blik bleef hangen bij het gebied tussen haar navel en haar nek.

‘Joehoe! Mijn ogen zitten niet in mijn borsten!’ riep de vrouw.

De blik van de man sprong onmiddellijk over naar haar innemende, lichtgroene ogen.

‘Sorry!’ riep hij in een reflex.

Hij voelde zijn hart op verschillende plekken in zijn lichaam kloppen. Met het laken probeerde hij te verbergen wat er onderaan zijn torso gebeurde.

‘Sorry?’ herhaalde de vrouw lachend. ‘Je kent me toch? Ik loop maar te dollen. Denk je dat ik dit pakje aantrek omdat ik niet wil dat je kijkt naar wat eronder zit?’

Terwijl de man intens oogcontact met haar onderhield, liep ze naar de tv toe om hem uit te zetten. Vervolgens ging ze op de

rand van het bed zitten, met haar hoofd een kwartslag gedraaid in de richting van de man.

‘Kom maar voelen’, zei ze, terwijl ze haar ellebogen tegen haar lichaam hield zodat haar borsten naar voren kwamen.

De man keek haar met grote ogen aan zonder zich te verroeren. Van gemaskerde bewakers in een duistere gang naar een Griekse godheid op een troon, naar de Boeddha op een meditatiekussen, naar dit. Wat moest hij hier in vredesnaam van denken? Moest hij zijn dierlijke instinct volgen en haar aanraken? Of kon hij beter afstand houden en haar ondervragen? Door het stellen van deze vragen in zijn hoofd werd zijn geest in ieder geval weer wat ruimer. Er kwamen nog meer herinneringen naar boven.

‘Wij hebben elkaar al eerder ontmoet, of niet soms?’ vroeg hij. ‘Eerder dan vandaag, bedoel ik. Je komt me heel erg bekend voor.’

De vrouw keek hem stomverbaasd aan. Vervolgens lachte ze en schudde ze haar hoofd.

‘Lieve schat, je bent me er één’, zei ze. ‘Kijk eens naar je hand.’

De man voelde zowel verbazing als een vreugdevuur in zich opblaaien, toen hij zag wat ze bedoelde.

‘Zijn wij getrouwd?’ vroeg hij, terwijl hij aan de gouden ring wriemelde. ‘Ben jij mijn vrouw?’

De vrouw lachte opnieuw.

‘Ik weet niet wat voor spelletje je speelt’, zei ze, ‘maar ik verlang naar jouw warme handen. Kom je bij me zitten?’

‘Wacht even’, zei de man, terwijl hij met zijn handen over zijn gezicht wreef. ‘Het begint steeds meer terug te komen. Jij bent mijn vrouw. Ik hou van jou.’

‘En ik van jou!’ reageerde de vrouw opgewekt.

Ze kroop over het bed naar de man toe en omhelsde hem. Hij voelde haar heerlijk zachte, warme lichaam tegen dat van hem aan. Een opwelling van verdriet zorgde ervoor dat zijn ogen begonnen te prikkelen.

‘Maar waarom voel ik me dan zo verdrietig als ik bij je in de buurt ben?’ vroeg de man.

Er verschenen tranen in zijn ooghoeken. Hij liet de vrouw los en nam weer wat afstand van haar. De vrouw pakte zijn trillende handen vast en keek hem diep in de ogen aan.

‘Ik ben er niet meer’, zei ze. ‘Je bent me kwijtgeraakt.’

‘Kwijtgeraakt?’ herhaalde de man snikkend.

Hij omhelsde haar opnieuw.

‘Nee, dat kan niet waar zijn’, zei hij. ‘Wij horen bij elkaar. Blijf alsjeblieft bij me. De rest doet er niet toe, dit gaat over ons. Ik voel het aan alles. Dit verhaal gaat over ons.’

‘Niet alleen over ons’, zei de vrouw, terwijl ze de man innig knuffelde. ‘Het gaat over iedereen. De hele mensheid. Ook zonder mij gaat het verhaal door. Mij kun je niet redden, maar de rest misschien wel. Ik vertrouw erop dat je dat kunt.’

‘Maar ik wil jou’, zei de man, terwijl zijn hele lichaam beefde van verdriet. ‘Niks anders doet ertoe voor mij. Met al die andere mensen heb ik niks te maken. Als ik moest kiezen tussen hen en jou, dan zou ik altijd voor jou kiezen.’

De vrouw maakte zich los van de man, zodat ze hem kon aankijken.

‘Als je mij kiest, dan moet je de rest opofferen’, zei ze. ‘Dat mag je nooit doen. Ik wil dat niet. Doe wat nodig is: laat mij gaan en red de anderen.’

‘Maar ik mis je zo’, zei de man, terwijl hij met zijn handen het gezicht van de vrouw vasthield en over haar wangen aaide met zijn duimen.

Haar ogen werden ook steeds roder en betraander.

‘Het voelt als een ondragelijke leegte, jou missen’, zei ze. ‘Maar alsjeblieft, red de anderen. Red ze allemaal.’

‘Ik zal een manier vinden om zowel jou als de anderen te redden’, zei de man, die totaal niet wist waar hij het nou eigenlijk over had.

De vrouw schudde haar hoofd en pakte de polsen van de man vast, zodat ze zijn handen van haar gezicht af kon halen.

‘Er is geen middenweg’, zei ze op een strenge toon. ‘Het is of het één, of het ander.’

De man kroop met driftige bewegingen naar de rand van het bed, pakte het boek van het nachtkastje en hield het de vrouw voor.

‘Er is een middenweg’, zei hij, terwijl de hand waarmee hij het boek vasthield hevig trilde. ‘Geen verzet, maar ook geen blinde overgave.’

De vrouw schudde haar hoofd nogmaals.

‘Dat pad heeft te maken met persoonlijke bevrijding’, legde ze uit. ‘Ik heb het over de bevrijding van de mensheid.’

‘De bevrijding van de mensheid?’ herhaalde de man, waarbij zijn stem oversloeg. ‘Waar gaat dit in hemelsnaam over? Wat moet ik doen? En wie ben ik eigenlijk?’

‘Otis Robinson’, antwoordde ze, terwijl haar betraande ogen lachten. ‘Je bent Otis Robinson. De liefde van mijn leven. Mijn man.’

‘Otis’, mompelde de man in zichzelf. ‘En hoe heet jij dan?’

‘Irrelevant’, zei de vrouw, maar ditmaal met de stem van de Boeddha.

Otis deinsde achteruit. Met koortsachtige bewegingen stond hij op van het bed en ging hij met zijn rug tegen de muur aan staan.

‘Boeddha?’ zei hij zachtjes.

‘De geest is de voorloper van alle verschijnselen’, zei de vrouw, nogmaals met de boeddhistem.

‘Stop daar alsjeblieft mee’, zei Otis, terwijl hij zich bijna verslikte in zijn eigen woorden.

‘Donders!’ bulderde toen ineens het stemgeluid van Zeus uit de mond van de vrouw.

Otis kneep zijn ogen dicht en bedekte zijn oren met zijn handen.

‘Hou op!’ schreeuwde hij.

‘Red de mensheid’, zei de vrouw, nu weer met haar gewone stem, ‘en laat mij los.’

Otis liet zijn handen voorzichtig zakken. Stukje bij beetje kropen zijn oogleden omhoog, terwijl hij zijn rug tegen de muur gedrukt hield.

‘Loslaten’, zei de vrouw met haar boeddhistem, ‘dat is de sleutel. De middenweg is de sleutel.’

‘Ik ben er niet klaar voor’, fluisterde Otis.

‘Gehoorzaam!’ riep ze vervolgens met de stem van Zeus, terwijl een bliksemschicht de kamer oplichtte.

Otis kneep zijn ogen dicht en liet zijn trillende lichaam zakken op de grond.

‘Goed, ik zal gehoorzamen’, zei hij, terwijl hij snel en oppervlakkig ademde. ‘Jij wint, Zeus. Ik zal haar loslaten en de mensheid redden. Alsjeblieft, laat me nu gaan!’

En toen...

‘Drie punten. Goed gedaan, leerling, je bevindt je nu op het pad. Aan het einde ligt de bevrijding. Oefen met toewijding en vastberadenheid. Doe je niet anders voor dan dat je bent. Wees verder opmerkzaam op iedere stap die je zet.’

‘Kom op, ontspan maar’, moedigde Otis zichzelf aan. ‘Laat die gespannenheid maar los.’

Al minstens een kwartier lag hij op dezelfde plek: op bed in zijn persoonlijke vertrek op de Amerikaanse vliegbasis Ramstein in Ramstein-Miesenbach, Duitsland. Over enkele minuten moest hij bij de missie-instructie zijn. Maar hij was zo zenuwachtig, dat zijn darmen helemaal verkramppt waren.

‘Doe maar rustig aan, je hebt nog vijf minuten’, mompelde hij in zichzelf.

Op dat moment realiseerde hij zich dat hij exact dezelfde woorden zojuist ook al gebruikt had om zichzelf gerust te stellen. Hij keek op zijn horloge. Zijn hartslag schoot omhoog.

‘Dat meen je niet!’ riep hij.

Zo snel als hij kon verliet hij zijn kamer.

‘Het spijt me dat ik te laat ben’, stotterde Otis, die bij de ingang van de instructiezaal stond waar kolonel Joshua zojuist de deur had geopend.

De kolonel bekeek hem met een kritische blik. En vanuit de zaal gaapten de vijf overige teamleden, die rondom een grote, ovaalvormige tafel zaten, hem verveeld aan. Althans, zo ervaaarde hij dat.

‘En?’ vroeg de kolonel op een strenge toon. ‘Waarom ben je dan precies te laat?’

‘Nou, ik kon niet...’, zei Otis met een zachte stem.

‘Iets harder graag’, onderbrak de kolonel hem.

‘Ontspannen’, zei Otis, terwijl hij over zijn buik wreef. ‘Ik kon niet ontspannen.’

Even was het in de hele zaal stil. Otis en kolonel Joshua keken elkaar recht in de ogen.

‘Ach, ja’, zei de militair, zachtjes zodat de rest van de tafel het niet goed kon horen. ‘Jij bent zo iemand bij wie stress in de spijsvertering gaat zitten, daar heb je me over verteld. Nou, vooruit dan maar, neem plaats. Dan kunnen we beginnen.’

Otis liep met voorzichtige passen richting de tafel, terwijl alle ogen hem volgden. Zijn blik kruiste die van Yuna, de enige vrouw in de zaal, en de enige naast hem die ook een Brits staatsburger was. Ze lachte en gaf hem een knipoog. Otis voelde zijn buik borrelen en lachte terug. Naast haar was een stoel vrij, waarop hij ging zitten.

‘Pok pok pok, daar hebben we de stresskip’, klonk een harde mannenstem door de zaal.

Alle ogen werden gericht op Jinx, die tegenover Otis aan de tafel zat. Otis, Yuna en de kolonel fronsten alle drie hun wenkbrauwen, waarna Jinx lachend zijn schouders ophaalde en zei: ‘Inkoppertje, toch?’

De kolonel schudde zijn hoofd. Morgan, de buurman van Jinx, moest ook even gniffelen, maar hield daar direct mee op toen hij de blik van Otis zag. Die sloeg zijn ogen neer, waarop Jinx nog harder begon te lachen. Vervolgens gaf Tsarkov, de tweede buurman van Jinx aan de tafel, hem een pets tegen zijn achterhoofd.

‘Hé, wat doe je nou!?’ riep Jinx verontwaardigd, terwijl hij naar zijn hoofd greep.

‘Wees een vent’, zei Tsarkov streng, ‘en hou je smoel. Anderen uitlachen, dat is voor kinderen op het schoolplein.’

De kolonel sloeg zijn armen over elkaar en fronste zijn wenkbrauwen zo diep als hij kon.

‘Excuses, excuses’, zei Jinx terwijl hij zijn handen in de lucht stak. ‘Ik begrijp het al. Otis is een Engelsman, die is verfijndere humor gewend. Mijn excuses, Otis.’

Otis keek hem aan en zei koeltjes: ‘Jij bent misschien de grootste kempaas hier, maar wat humor betreft sta je onderaan de pikorde.’

Aan de hele tafel klonk nu gelach. Jinx keek Otis aan met een brede grijns op zijn gezicht.

‘Gevat, hoor’, zei hij. ‘Het is duidelijk dat jij op de universiteit hebt gezeten.’

‘En jou...’, vervolgde hij, terwijl hij Tsarkov agressief aankeek, ‘jou leer ik nog wel eens een lesje.’

‘En dan nu...’, zei kolonel Joshua met verheven stem, terwijl hij naar het hoofd van de tafel liep.

Iedereen werd stil.

‘Over tot de orde van de dag. Het is missietijd. Een spannende tijd, zeker voor degenen onder ons die hier voor het eerst zijn.’

Zijn ogen ontmoetten die van Otis.

‘Maar ook voor de ervaren teamleden. Ik weet dan misschien niet zoveel van psychologie als Otis, maar ik kan me voorstellen dat sommigen humor gebruiken om hun zenuwen te bedwingen.’

‘Schijtlollig, kolonel’, mompelde Jinx.

De kolonel liep naar een whiteboard toe en zette met een afstandsbediening een beamer aan die boven de grote tafel hing. Op het bord werd een slide geprojecteerd met de titel “Operatie Witte Naald”.

‘Iets met drugs?’ mompelde Morgan in zichzelf.

Kolonel Joshua begon te vertellen, terwijl hij door de slides bladerde.

‘Er zijn sterke aanwijzingen dat de Russen in het uiterste noorden van Kazachstan bezig zijn met onderzoek naar een nieuw soort wapen. Uit onder andere satellietbeelden, maar ook de getuigenissen van een ontsnapte Oekraïense krijgsgevangene die werd gedwongen om als proefpersoon deel te nemen aan het onderzoek, kunnen we opmaken dat het onderzoek waarschijnlijk nog in de beginfase is. Wat de inlichtingen ons echter nog meer vertellen, is dat dit onderzoek de potentie heeft om uit te groeien tot een existentieel gevaar voor de NAVO. Misschien zelfs voor de hele wereld. Daarom heeft het Pentagon toestemming gegeven voor een kleinschalige verkenningsmissie in Noord-Kazachstan. Het doel is om te verifiëren of er zich daadwerkelijk een onderzoeksfaciliteit bevindt op deze plek, en zo ja, wat daar dan precies onderzocht wordt.’

‘Om wat voor wapen gaat het?’ vroeg Morgan.

‘Hand opsteken als je een vraag wilt stellen’, zei de kolonel streng.

‘Mijn fout’, zei Morgan en hij stak zijn hand in de lucht.